

„Vices, az nem vitás, ráadásul
félelmetesebb, mint Stephen King!”

– The Daily Telegraph (Ausztrália)

JOHN

meghal
a végén :-/

DAVID WONG

DAVID WONG

JOHN
meghat
a végén
:-/

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Feleségemnek, aki mindvégig olyan elnézően
és csodálatosan viselkedett, hogy kezdem azt hinni,
csak a képzeletem szüleménye. Legjobb barátomnak,
Mack Leightynek nemkülönben, hisz a címben említett
„John” az ő fejéből pattant ki, ráadásul évekkel ezelőtt
ő vett rá az írásra, ami sokkal jövedelmezőbb
hobbinak bizonyult az alkoholizmusnál.*

*Mack, soha nem felejttem el neked,
hogy amikor a dolgok igazán összesűrűsödtek körülöttem,
te odatetted magad, és kinyírtad azokat a fickókat helyettem!*

PROLÓGUS

AZ ITT KÖVETKEZŐ TALÁNY MEGFEJTÉSÉVEL fel-tárul előtted az univerzum szörnyűséges titka, feltéve, ha ép ésszel végig tudod követni. Ha véletlenül már ismered az univerzum szörnyűséges titkát, nyugodtan lapozz tovább!

Tegyük fel, hogy van egy fejszéd. Egy olyan olcsóbb kínai, a Home Depóból. Aztán egy zord téli napon az említett fejszével szépen lefejezel valakit. Ne aggódj, a férfi már eleve hulla! Azaz, egy kicsit talán mégis aggódnod kell, ugyanis te lőtted le.

Nagydarab, ellenszenves fickó, felpumpált bicepszén csak úgy dagadnak az erek, a nyelvére horogkeresztet tetováltatott, a fogait meg borotvaéles agyarakká reszeltette, szóval... ismered ezt a típust. Te meg azért nyisszantod le a fejét, mert a testén lévő nyolc golyó ütötte lyuk ellenére is elég valószínű, hogy hamarosan magához tér, és akkor lezabálja a képedről a rémületet.

Éppen az utolsó csapást kivitelezed, amikor a fejszenyél váratlanul megreped. Csak úgy repülnek a szálkák belőle. Tessék, lett egy törött fejszéd. Rámegy az egész éjszakád, hogy elrejtöd a dagadékokat meg a fejét. Másnap reggel beruccansz a városba a törött fejszéd-del. Utad a barkácsboltba vezet, ahol magyarázkodsz, hogy a törött nyélen található sötétvörös folt semmi egyéb, mint barbecue-szósz, majd kísétálsz a vadonatúj fejszenyéllel.

A helyrehozott fejsze tavaszig zavartalanul pihen a garázsodban, amikor is egy esős reggel lábfejnyi méretű, meztelencsigának tűnő lényt találsz a konyhádban. A farokrészén kidudorodó petezsák. Éppen játszi könnyedséggel roppantja szét az egyik villát az állkapcsával. Felkapod a már jól bevált fejszét, és miszlikre aprítod a lényt. A legutolsó csapásnál viszont a fejsze a felborult konyhaasztal fémlábát éri, amitől rendesen kicsorbul az éle, pont középen.

Magától értetődő, hogy a kicsorbult fejsze újabb barkácsboltos kiruccanást tesz szükségessé, ahol szépen megveszed a fejszédre a vadonatúj fejet. Amikor hazaérsz, az általad korábban lefejezett fickó életre kelt testébe botlasz. Új feje van, ami mintha a kézi fűnyíró műanyag kábelével lenne a nyakára erősítve. Azzal a roppant neheztelő, „te nyírtál ki a múlt télen”-arkifejezéssel néz rád, amibe elég ritkán botlik bele az ember a hétköznapiakban.

Meglóbálsz a fejszét. A fickó meredten, vizenyős, de álmélkodó tekintettel bámulja a fegyvert, és torokhangon így kiált:

– Ez ugyanaz a fejsze, amivel lefejezték!

NOS, IGAZA VAN?

HAJNALI HÁROMKOR EZEN A TALÁNYON morfondíroztam a ház tornácán. Hátradőltem. A fagyos szél megdermesztette az arcomat meg a fülcimpámat, miközben a homlokomat csiklandozó hajtincseket hajkurászta. Lábbal a korlátra támaszkodva egy afféle olcsó, műanyag kerti székben pihentem, amit bármilyen szélvihar könnyedén a gyepek közepére fúj. Jó alkalom lett volna a pipázásra, már ha pipáznék, meg ha vagy negyven évvel idősebb lennék. Mostanában ritkán adatik számomra ilyen pillanat, a teljes szellemi nyugalom állapota, amit nem is értékelünk igazán, amíg vég...

Úgy zümmögött fel a mobilom, mint egy gépméhecske. Előkotortam a vékony, kis telefont a kabátom zsebéből, a kijelzőre néztem, és úgy éreztem, menten rosszul leszek. Belém markolt a félelem. Kinyomtam a hívást anélkül, hogy felvettem volna.

A világ újra elcsendesült, eltekintve a fák szélben zizegő leveleinek halk tapsikolásától meg a száraz, már lehullott levelek könnyed kaparászásától a járdán. Ja, meg ha nem veszem figyelembe annak az elmebajos kutyának az erőlködését, ami a mellettem lévő székre igyekezett nagy bőszen felkapaszkodni. Két próbálkozás után Mollynak végül sikerült nagy zajt csapva feldöntenie a széket. Hosszú másodpercekig bámulta, amit tett, aztán megugatta.

Újra megszólalt a telefon. Molly továbbra is a székre morgott. Behunytam a szemem, elmondtam egy indulatos, ötszavas imát, és felvettem a telefont.

– Igen?

– Dave? John vagyok! A stricid üzeni, hogy még ma éjjel add le az egész herkaszállítmányt, különben kénytelen lesz bemószerolni! Ott találkoztok, ahol azt a koreai kurvát eltemettük! Nem a kecskeszakállút!

Mindez, persze, kódolt üzenet volt. Azt jelentette, hogy: „Gyere át, amilyen gyorsan csak tudsz, mert marha fontos.” Rejtjelezte, arra az esetre, ha a telefonom, mondjuk, be lenne poloskázva.

– John, hajnali három...

– Ó, és ne feledd! Holnap megöljük az elnököt!

Katt.

Letette. Az utóbbi mondat annyit jelentett, hogy: „Állj meg útközben, és vegyél cigit!”

A telefont egyébként valószínűleg *tényleg* lehallgatták, de szerintem, akinek erre van ideje, könnyűszerrel elcsípheti a távoli agyhullámainkat is, ha éppen úgy akarja, úgyhogy valójában tök mindegy. Két perc és egy igen mély sóhajtás múlva már a járgányomban ültem, és az éjszakában robogva vártam, hogy a ventilátor végre meleg levegőt fújjon rám. Igyekeztem nem gondolni Frank Campóra. Bekapcsoltam a rádiót, remélve, hogy eltereli a figyelmemet, és ezáltal korábban tartja a félelmemet. Egy helyi jobbos beszélgetés volt műsoron.

– Azér’ vagyok itt, hogy e’mongyam, ez a bevándorlás pont olyan, mint a patkányok a hajón! Amerika a hajó, és, tuggyák, az a

sok patkány miiiiind csak özönlik a fedélzetére! És tuggyák-e, mi történik, ha túl sok patkány lesz a fedélzeten? A hajó elsüllyed! Az ám!

Eltűnődtem, vajon valóban elsüllyedhetett-e így hajó? Aztán meg azon merengtem, mitől van a kocsimban ez a záptojásszag. Kíváncsi voltam, hogy a vezetőülés alatt még mindig ott lapul-e a pisztolyom. Elméláztam. Valami megmozdult volna mögöttem a sötétben? A visszapillantóba néztem. Semmi, semmi, csak az árnyak csalóka játéka. Ez aztán végképp eszembe juttatta Frank Campót.

Frank ügyvéd, és egyik este az irodájából tartott hazafelé a fekete Lexusában. Az újonnan fényezett autó úgy ragyogott az éjszakában, akár a fekete jégpáncél. A műszerfal zöldes fényében Frank könnyűnek és legyőzhetetlennek érezte magát. Ekkor azonban valami megcsiklandozza a lábszárát.

Felkattintja a belső világítást.

Pók!

Több ezer pók!

És mindegyik majd egy tenyérnyi!

Térdig beborítják, felfelé kapaszkodnak még a nadrágszárában is. Úgy néznek ki, mintha kifejezetten háborúra tenyészítették volna ki őket. Marcona fekete testüket sárga csíkok tarkítják, hosszú, szúrós lábaik mintha kötőtűkben végződnének.

Frank persze megijed, félrerántja a kormányt, és az árokba zúg.

Miután nagy nehezen kifeszítik a roncsból, és abbahagyja a nyarvicolást, a hekusok biztosítják arról, hogy a kocsiában nyoma sincs még egy incifinci póknak sem.

Ha így érne véget a története, betudhatnánk egy rossz estének, furcsa érzéki csalódásnak vagy éppen a *Karácsonyi ének*ben Scrooge úr rothadt krumplijának. De ezzel nincs ám vége! Frank éberén is tovább hallucinált (még hozzá rettenetes dolgokat), és hiába száz orvos, száz pirula, nem múltak el a rémálmai soha¹.

¹ Tótfalusi István Tojás Tóbiás (Humpty Dumpty) fordítása alapján.

Mindettől eltekintve a fickónak mégsem lett baja. Az elméje kristálytisztá maradt. Minden olyan világos volt neki, mint a nap. Szerdán írt egy nagyszerű jogi ügyiratot, csütörtökön meg esküdözött, hogy tekergező polipkarok bújnak elő a bíró talárja alól.

Nos? Kihez fordul az ember hasonló helyzetben?

Leálltam Johnék háza előtt, és éreztem, hogy visszatér a régi rettegésem. Úgy facsarta a gyomromat, akár a gyomorsav. A csípős szél, ami magával hozta a lefolyótisztítót gyártó városszéli üzem enyhe kénzagát, az ajtóig kergetett. A bűz a két távoli dombbal a háttérben egy hason fekvő, horkoló, nagyokat szellentő óriás benyomását keltette.

John kinyitotta a harmadik emeleti lakása ajtaját, és egyenesen a kanapén ülő nagyon édes, de eléggé riadt tekintetű lány felé intett.

– Dave, ő itt Shelly! A segítségünkre van szüksége!

A segítségünkre!

Megint ugyanaz a rettegés, mintha valaki gyomorszájon vágott volna. Az olyanok tudniillik, mint Frank Campo meg ez a lány, soha nem akkor kérnek tőlünk segítséget, amikor, mondjuk, a karburátoruk szorul javításra.

A szakterületünk ugyanis elég speciális.

Shelly úgy tizenkilenc lehetett, a szeme égszínkék, a bőre fehér és hibátlan, már-már egy porcelánbabára hajazott. Gesztenyebarna loknijait hátul középen lófarokba fogta. Ruházata kihangsúlyozta apró termetét. Hosszú, bő szoknyáját gyürkészte. Volt benne valami félnék, esendő gyámoltalanság, amiért néhány férfi kifejezetten megőrül. Ez a fajta nő szinte rákényszeríti az embert, hogy megmentse, hazavigye és összebújjon vele, azt suttogva neki, hogy minden rendben lesz.

A lány halántékát fehér kötés borította.

John az apró lakás konyhaként szolgáló sarkába lépett, és szinte azonnal visszatért, hogy egy csésze kávé adjon a lány kezébe. Nehezen álltam meg, hogy ne forgassam a szemem. John pszichológusnak beillő profizmusa végtelenül nevetségesen hatott ebben a

szobában, amit az óriási plazmatévé és a hozzá kapcsolt négy videójáték-rendszer uralt. John takaros, állásinterjúra illő kis copfba fésülte a haját, és állig gombolta az ingét. Hébe-hóba azért felnőttek tűnt.

Már épp jelezni akartam a lánynak John kávéjával kapcsolatban, mert annak bizony olyan íze van, mint egy csésze akkusavnak, amibe valaki nemcsak belehugyozott, de aztán hosszú órákig káromkodott is bele, ám ekkor John a lány felé fordult, és ügyvédi tónusban így szólt:

– Shelly, mondd el a történeted!

A lány bátortalanul rám emelte a tekintetét.

– A volt barátomról van szó. Nem... nem akar békén hagyni! Már majd egy hete zaklat. A szüleim elutaztak nyaralni, én meg... szörnyen félek hazamenni!

Megrázta a fejét, szemmel láthatóan máris kifogyott a szóból. Belekortyolt a kávéba, aztán olyat grimaszolt, mintha az megharapta volna.

– Miss...

– Morris – egészítette ki alig hallhatóan.

– Miss Morris, egy kizárólag nők számára fenntartott menedékszállót javasolnék. Ott segítenek majd a távoltartási végzés megszerzésében, és biztonságban lesz, meg minden. A városban három is van, szívesen felhívom őket...

– Ez a barátom... vagyis a fiúm... már több mint két hónapja halott.

John rövid, kárörvendő pillantást vetett felém, mintha azt mondaná: „Látod, Dave, rám számíthatsz!” Gyűlölttem ezt a tekintetét. A lány folytatta:

– N-nem tudtam, kihez fordulhatnék. Aztán, egy barátomtól hallottam, hogy, hm... maguk fiúk, elég szokatlan problémákkal foglalkoznak. – Arrébb tolta a DVD-tokokból álló oszlopot az egyik kisasztalon, és bizalmatlanul méregetve letette a bögréjét. Közben mintha emlékeztetni akarta volna magát arra, hogy még véletlenül

se igyon többet belőle, nehogy újra megjárja. Megint felém fordult.
– Úgy tartják, maguk a legjobbak.

Nem mondtam neki, hogy akárki nevezett is bennünket a „legjobbnak”, nem lehettek túl nagyok az elvárásai. Bár szerintem, *ehhez* valóban mi értettünk a legjobban a városban, de ugyan ki előtt kérkedhettünk volna vele? Az ilyen szarságnak nem szentel külön fejezetet a telefonkönyv!

Odasétáltam az egyik párnázott székhez, és felnyaláboltam a tartalmát: négy használt gitárújságot, egy vázlatfüzetet és a Jakab király-féle bőrkötéses Szent Bibliát. Igyekeztem elhelyezkedni, de a szék egyik lába kitört, és harmincfokos szögben előrebukott. Hanyagul lehajoltam, hogy úgy fessen, mintha pontosan erre számítottam volna.

– Szóval... amikor megjelenik, tisztán látja?

– Igen. És hallom is! Ráadásul, hm...

Megsimította a kötést a halántékán. Megrökönyödve néztem rá.
Komolyan beszél?

– Megütötte?

– Igen!

– Ökölrel?

– Igen.

John méltatlankodva nézett fel a kávéjából.

– Apám, hogy ez mekkora seggfej!

Ezúttal tényleg forgattam a szemem, majd amikor abbahagytam, jelentőségteljesen Johnra néztem. Nem tudom, látott-e már valaki szellemet, de ha igen, az tutira nem szaladt oda és vágta ökölrel arcba az illetőt. És fogadok, hogy a barátainkkal sem történt még soha ilyesmi!

– Első alkalommal – kezdte Shelly – azt hittem, megbolondultam. Mostanáig nem hit...

– Nem hitt a szellemekben – fejeztem be helyette. – Értem! – Ezt a mondatot kötelező volt kimondanom, hiszen az ember legalább a kételkedőt szereti hitelesen alakítani. – Nézze, kislány, én nem szeretnék...

– Azt ígértem, hogy még ma éjjel utánanézőnk – vágott közbe John, ezzel visszavonulót fújva nekem, mielőtt netalántán valami józan gondolatot csempésznék ebbe az egészbe. – Kísértet járja be az otthonát innen nem messze (a helység nevét nemzetbiztonsági okokból eltávolítottuk). Szerintem egy éjszakára nyugodtan leléphetünk a városból és átmehetünk, hogy megmutassuk annak a szemétnek, mitől döglök a légy!

Majd szétvetett a düh, legfőképpen azért, mert John piszok jól tudta, hogy az egész sztori mekkora állatság. Aztán hirtelen bevilant, hogy hát, persze, John mindezt igenis tudja, és csak azért hívott ide, hogy összehozzon ezzel a lánnyal! A csajszí irtó édes volt, a barátja is meghalt, lett volna lehetőségem hőssé válni előtte. Szó szerint nem tudtam, hogy megköszönjem neki vagy jól tökön rúgjam?

Azonnal tizenhat különböző kifogás jutott eszembe, de valahogy kioltották egymást. Talán ha páratlan számú kifogás lett volna...

NEKIVÁGTUNK HÁT, de az én Ford Broncóban. Mondtuk Shellynek, ne vezessen egyedül, hátha mégis agyrázkódása van, de az igazság az, hogy akár valós volt a története, akár nem, az emlékeinkben még élénken élt Mr. Campo és az ő különleges, pókokkal teli autója. Lássuk be, Frank a saját bőrén tapasztalta meg, hogy az éj leple alatt leselkedő sötét lények valójában nem gazdátlan házakat vagy elhagyatott hajókat háborgatnak. Az ember *elméjét* nem hagyják nyugodni!

Shelly összekuporodva ült a jobb első ülésen, és kifejezéstelen tekintettel bámult ki a szélvédőn. Kis idő múlva megszólalt:

- Hogy is mondjam, fiúk, izé... sokszor van dolguk ilyesmivel?
- Változó – felelt John. – Néhány éve már nyomjuk az ipart.
- Hogy fog valaki ilyesmibe?
- Történt egyszer egy kellemetlen eset – vallotta be John. – Tulajdonképpen egy egész eseménysorozat. Egy halott fickó, aztán

egy másik. Kevéske drog. Elég hosszú történet, de azóta látomásaink vannak. Legalábbis, néha. Nekem egy macska, ami kíváncsian követ mindenhova, mert nem adok neki soha enni. Ó, és volt egy hamburger is, ami meg úgy bőgött, mint egy tehén, amíg be nem faltam. – Felém pillantott. – Emlékszel?

Mordultam egyet, de nem szóltam semmit.

Nem bőgött, John! Visított!

Nem úgy tűnt, mintha ezzel egy kicsit is felkeltettük volna Shelly figyelmét.

– Dante-szindrómának hívom... – folytatta John. Soha az életben nem hallottam, hogy bármi ilyesminek nevezte volna! – ...mert szerintem, Dave-vel mi bizony a pokolba nyertünk betekintést! És kiderült, hogy a pokol itt van körülöttünk, meg közöttünk, meg bennünk... mint a tüdőnkben, a beleinkben és az ereinkben hemzsező mikrobák. Hé, nézzétek csak! Egy bagoly!

Odanéztünk. Valóban bagoly volt.

– Szóval – vágtam közbe –, csak szívességet tettünk néhány embernek, aminek aztán híre ment.

Úgy éreztem, ennyi háttérinfó elég lesz, és le akartam állítani Johnt, mielőtt eljut a mesélésben addig, hogy ő bizony az utolsó morzsáig bezabálta azt a visítózó hamburgert.

A házuk előtt járva hagytam a motort, és kiugrottam a szükséges dolgokért. Hátrakerülve egyenesen az udvaron álló viharvert sufnihoz mentem, kinyitottam a lelakatolt ajtót és zseblámpával végigpásztáztam a sötét polcokat:

Egy plüss Micimackó, alvadt vérrel a szemében.

Egy kitömött, talpazatra erősített borzakonda (a borz és az anakonda keresztezése).

Egy zavaros formaldehiddel teli jó nagy csatos üveg, benne tizenöt centi vastagságú csótánykupac, nagyjából emberi kéz formájú.

Megragadtam azt a középkori stílusú fáklyát, amit John a hasonló stílusú étterem faláról csent el. Felkaptam egy sűrű, zöld folyadékkal teli, átlátszó, műanyag csőrös flaskát. Azonnal vérvörössé vált,

amint hozzáértem. Meggondoltam magam, visszatettem a polcra, és levettem az óriási, 1987-es, patinás sztereó magnómat, amit nemes egyszerűséggel Gettódöngetőnek hívtam.

Bementem a házba, és Mollyt szólongattam. A konyhaszekrényből kivettem és kinyitottam a kis műanyag dobozkát, ami tele volt apró, rózsaszín radírdarabokkal. Egy maroknyit a zsebembe tömtem belőle, és visszarohtam az udvarra, a kutyával szorosán a nyomomban.

Shelly egy igénytelen, kétszintes tanyasi épületben lakott, a fehér zsugátereken fekete spaletták éktelenkedtek. A ház egy fűvel benőtt szigeten állt az aratáskor letarolt kukoricaföldek tengerében. Elsétáltunk a tehén alakú postaláda mellett, és megpillantottuk a bejárati ajtón a kézzel festett cégtáblát, melyen ez állt: MORRISON'S – Alapítva: 1962. Johnnal hosszan vitatkoztunk azon, hogy az aposztrófot vajon oda kell tenni, vagy sem.

Tudom, tudom! Ha egy csepp eszem is van, azonnal elhúzkodom.

John fellépdelt a lépcsőn, belökte az ajtót és gyorsan félrehúzódtott. A zsebembe nyúltam, és előhúztam az egyik rózsaszín radírdarabkát. Hússzelet alakú, kutyának való jutalomfalat volt, még a rostély égette sávok is látszottak rajta. Ebben a pillanatban rádöbentem, hogy ezt csakis az én kedvemért tették rá, mivel egyetlen kutya sem tudná, mik azok.

– Molly!

Meglóbáltam előtte a falatot, aztán behajítottam az ajtón. A kutya utánarohant.

Vártunk egy kicsit, például olyasféle hangokra, hogy a kutya egyes testrészei a falhoz csapódnak, de csak Molly puha mancsának neszezését hallottuk. Végül visszajött az ajtóhoz, és idétlenül vicsorgott. Úgy döntöttünk, biztonságos, és bemelegszkedhetünk.

Shelly, mintha a rosszallását akarta volna kifejezésre juttatni, szóra nyitotta a száját, de aztán másként határozott. Beléptünk a sötét nappaliba. Shelly a villanykapcsoló irányába nyúlt, de egy

kézmozdulattal leállítottam. Ehelyett John felemelte a fáklyát, és hozzáértette az öngyújtóját. Öles láng csapott fel belőle, mi pedig a lobogó fáklya fényénél csigalassúsággal vánszorogtunk át a házon. Észrevettem, hogy John hozott egy termosz kávé, ami ezt a kis „szívességet” azonnal egész éjszakás kalanddá nyilvánította. Be kell ismerni, hogy a rettenetes gyomorégés tényleg ébren tartja az embert.

– Leggyakrabban hol látja? – érdeklődtem Shellytől.

Shelly megint a szoknyáját kezdte babrálni.

– A pincében. Egyszer pedig a fürdőszobában. Kinyúlt a keze, hát... igen, a vécéből, miközben én...

– Oké! Mutassa a pincelejárót!

– A konyhából nyílik, de fiúk, én ugyan le nem megyek oda!

– Semmi baj! – nyugtatgatta John. – Maradj itt a kutyával, amíg mi lemegyünk, és körülnézünk!

Johnra pillantottam, azon morfondírozva, hogy Shelly újdonsült lovagjaként és jóképű védelmezőjeként nem inkább nekem kellett volna-e ezt a mondatot ellőnöm. Lecsörtettünk a lépcsőn. A fáklyánk bevilágította a lejárát oldalfalait. Shelly hátramaradt, Molly mellé kuporodva várakozott, miközben a kutya hátát simogatta.

Igényes, modern pincébe értünk. Ez volt a mosógép és a szárító helye. Hallatszott a vízmelegítő halk pattogása.

Egy hagyományos, derékig érő, felfelé nyíló fagyasztó.

– Nincs itt – jegyezte meg John.

– Micsoda meglepetés!

John meggyújtott a fáklyáról egy cigarettát.

– Egész rendes lánynak tűnik, nem? – folytatta John óvatosan. Volt benne valami gunyoros. – Tudod, engem Amberre emlékeztet. Jennifer barátjára. Amikor ott állt az ajtóm előtt, egy pillanatra komolyan azt hittem, hogy ő az. Zárójelben, Dave, szeretném megköszönni, hogy eljöttél velünk, és mondhatni a segédem lettél. Nem azért, mintha előnyt szeretnék kovácsolni a kiszolgáltatottságából, vagy ilyesmi, de mégis...

Igyekeztem John okfejtését figyelmen kívül hagyni. Éreztem, hogy valami nem stimmel. Ott motoszkált az agyamban, egész hátul, mint az a kölyök, aki majd' kiesik az osztályterem utolsó padjából, úgy jelentkezik. John ekkorra már teljesen átment nyomozóba, a hatalmas mosogató fölé hajolt, aminek a peremén egy halom fehér rongy lógott.

– Ó, ez az! – jegyezte meg John, ahogy felemelte a rongyok alsó szegélyét. – Nézd ezt az ocsmányságot!

Csak egyetlen ruhadarab, egy pántokkal ellátott kötényféle volt fehér közülük. Vagy hát, *valamikor* fehér lehetett. Hajdanán. Közepén a kifakult vérfoltra emlékeztető rózsaszín pacnival most inkább egy óvodás japán zászlókezdeményére emlékeztetett.

A felnyitható gígaszi fagyasztó felé fordultam. Megint elfogott a soha nem múló, kegyetlen rettegés. Nagy léptekkel odamentem, és felrántottam.

– Jesszusom!

Egy nyelv volt. Azt láttam meg először, azt a gumyszerű, lilás és nem egészen emberi nyelvet. Hosszabb volt annál, és kifordult, akárcsak egy döglött állaté. Egy visszazárható, jégkásás műanyag tasakba tették. És nem volt egyedül: a fagyasztó dugig volt hatalmas húsdarabokkal, némelyik átlátszó tasakban, a többi vörös pecsétes, fehér papírban.

Hentespapír. Fehér kötény.

– Nos, szerintem nyilvánvaló a helyzet – kezdte John. – Hallottad a teheneket megcsonkító ufókról szóló rejtélyes történeteket?! Na, haver, asszem, azt most megoldottuk!

Felsóhajtottam.

– Ez egy szarvas, te idióta! Az apja, ezek szerint, vadászni szokott, és itt tárolják a húsokat!

Kotorásztam egy kicsit, mire találtam egy lefagyasztott pulykát és pár kolbászt is. Lecsuktam a fagyasztó tetejét. Ostobának éreztem magam, bár nem pont azért, amiért kellett volna. Nem gondolkoztam. Ahhoz túl késő volt, és nem aludtam eleget.

John a fiókos szekrényekben kezdett kotorászni. Én körbenéztem a Gettódöngetőt keresve, de hamar rájöttem, hogy le sem hoztuk. De miért zavart ez hirtelen? Fenn hagytuk Shellyvel, nem igaz?

– Hé, Dave! Emlékszel arra a fickóra, aki akkor hívott fel minket, amikor a víz elöntötte a pincéjét, és esküdözött, hogy egy majd ötméteres nagy fehér cápa úszkál benne?

Eszembe jutott, de nem reagáltam, mert attól féltem, hogy elveszítem a fonalat, ami így is csak szélben játszadozó léggömbzsinórként csapongott előttem, mintegy karnyújtásnyira. Ráadásul, mire kiértünk a pasihoz, a nagy fehér cápának nyoma sem volt. Csak egy feleakkora, közönséges tigriscápát találtunk. Szóltunk a fickónak, hogy várjon, amíg kiszárad a pincéje, és akkor hívjon vissza. A vízzel azonban a cápának is nyoma vészett, mintha csak elillant volna, vagy átszivárgott a beton hajszálvékony repedésein.

Gondolkozz! Jaj, megint az az átkozott koncentrálás! Itt bűzlik valami!

Igyekeztem visszarántani magam a valóságba, és megint a Gettódöngetőre gondoltam. John találta egyszer lomtalanításkor. Az Ótestamentumban van egy történet, amiben a fiatal Dávid a kellemes hárfajátékával űzi el a gonosz lelket...

Várjunk csak egy percet!

– John, jól hallottam, hogy a csaj szerinted Amberre hasonlít?

– Ja!

– De, John, Amber majdnem olyan magas, mint én! Szőke, és egy kicsit erős a felsőteste, nem igaz?

– Ja, pokoli csinos! Úgy értem...

– John, Shelly viszont alacsony! Alacsony és sötét hajú. Ráadásul, kék a szeme!

Az elmét nem hagyják nyugodni...

John felsóhajtott, kitepte a cigit a szájából és a földre pöccintette.

– Basszus!

A lépcső felé fordultunk, felkaptattunk pár fokot, aztán teljesen ledermedtünk. Shelly már ott volt, és az egyik karját Molly nyaka

köré fonva a lépcső közepe táján üldögélt. Ártatlan, de gyanakvó tekintettel játszott a szerepét.

Lassan felléptem a harmadik lépcsőre, és megszólaltam:

– Egyet azért áruljon már el nekünk, Miss... hm... elnézést, elfelejttem a vezetéknevét...

– Jó lesz a Shelly!

– Jó, de azért szeretném tudni a vezetéket is! Utálom, ha elfelejtetek dolgokat!

– Morris.

Még egy lépést tettem felé.

– Igen, én is erre emlékeztem!

Még egy lépés. Hallottam, hogy John is lép egyet mögöttem.

– Szóval – érdeklődtem –, kié is ez a ház?

– Micsoda?

– Kint a cégéren az áll, hogy Morrison. Morrison! Nem Morris! Na, most, hogyan írná le nekem a saját külsejét?

– Nem ér...

– Mert, tudja, mi Johnnal, fura módon, teljesen különbözőnek látjuk magát. Ugyan John látásával van egy kis gond a rengeteg maszturbáció miatt, de nem hinném...

Kígyók törtek elő belőle.

Szó szerint! A lány teste mintha egyszeriben szétloccsant volna, sötét, padlón tekergődző pocsolya lett belőle. Hosszú, fekete kígyók gabalyodtak össze benne, és egymás hátán csúsztak-másztak a lépcsőn lefelé. Arrébb rugdostuk őket, ahogy elcsusszantak mellettünk, meg John a fáklyával is hadonászott.

Láttam, hogy némelyiknek színes foltok tarkítják a bőrét, például hússzínűek, vagy Shelly ruhájának a virágmintáját idézték. Találtam olyan kígyót is, aminek egy szenvedő tekintetű emberi szem maradt beágyazva az oldalában, kobaltkék szívirványhártyával.

Molly hátrébb ugrott, majd (véleményem szerint kissé megkészt) ugatásban tört ki, és úgy tett, mintha haragosan az egyik kígyó után kapna, amikor az lefelé tekergőzött a lépcsőn. Aztán felszökkent a

lépcső tetejéig, és eltűnt az ajtónyílásban. Átrugdaltuk magunkat a csúszómászókon, és feltrappoltunk a kutya után, de a lépcsőlejáró ajtaja magától ránk csapódott, és bezárult az orrunk előtt.

A kilincs felé nyúltam, ami ugyanabban a pillanatban olvadni kezdett, és átalakult: rózsaszínné vált, végül egy petyhüdt pénisz alakját vette fel. Lassan himbálózott ide-oda az ajtón, mintha valaki éppen akkor gyömöszölné át a másik oldalról a kulcslyukon.

Visszafordultam Johnhoz, és így szóltam:

– Ezt az ajtót képtelenség kinyitni!

Lebotladoztunk a lépcsőn. John az utolsó öt fokot egyszerre ugrotta át, és cipőtalppal a betonba csapódott. A kigyók menekültek a fáklya fénye elől, eltűntek a polcok alatt és a kartondobozok között.

A pince ekkor kezdett megtelni ürülékkel.

A barna, nyúlós iszap a padló lefolyócsövén át tört föl, nyomában félreismerhetetlen bűz kavargott. Körbenéztem olyan ablakot keresve, amin kimászhatnánk, de egyet sem találtam. A padló közepéből ömlő szennyvíz már a cipőm körül kavargott.

John felordított:

– Ott!

Odakaptam a fejem, és láttam, hogy levesz a polcról egy kisebb műanyag rekeszt, és a padlóra állítja. Rámászott, aztán csak állt, miközben a mocskok egyre emelkedett alatta. Végül rám nézett, és így szólt:

– Mit van már? Gyerünk, keress valami kiutat!

Már bokáig álltam a nyugtalanítóan meleg trutyiban. A plafont nézve körbecaplattam, és találtam egy nagy szögletes vezetékot a kazántól az első emeletig. A szellőzőjázat! A falon függő szerszámokhoz sétáltam, és levettem egy harminccentis csavarhúzó. A fémjárat és a padló közti nyílásba nyomtam, és a palatáblán megcsikorduló köröm fülsértő hangját előidézve igyekeztem lefeszíteni a berendezést.

Nagy nehezen sikerült megragadnom a fémjárat peremét, de éreztem, hogy az ujjamba vág. Lefelé húztam, és rögtön látni lehetett, hogy a felettünk lévő nappalit csak egy fémrács választja el tőlünk.

Ugrottam egyet, és arrébb löktem a rácsozatot. Megint felugrottam, és mindkét kézzel megragadtam a fölöttem lévő padlót. Most éreztem a szőnyeget is az ujjam alatt. Egy sor kétségbeesett, esetlen mozdulattal végül sikerült felhúzódkodnom annyira, hogy átgurulhasak a nappaliba.

A szögletes nyílásból pislákoló láng bukkant elő mögöttem, amit egy fáklya, majd John keze követett. Pár másodperccel később mindketten a nappaliban álltunk. Nehezen vettük a levegőt, és folyamatosan vizslattuk a szobát magunk körül.

Semmi.

Elfojtott, ritmikus dübörgés hallatszott egészen közélről. Nevetés. Száraz, sötlan, köhécseléshez hasonló hang, mintha maga a ház szorítaná ki a levegőt a fával és vakolattal borított hatalmas tüdejéből.

John csak ennyit mondott:

– Seggfejl!

– John, holnap tutira megváltoztatom a telefonszámom! És neked tuti nem adom meg az újat! Na, gyerünk, fejezzük be!

Mindketten tudtuk, mi a dörgés. Ki kellene csalogatnunk innen azt a valamit. John felém nyújtotta az öngyújtóját.

– Gyújts meg néhány gyertyát! Én meg megyek, és pucéran a zuhany alá állok.

Molly követett, amíg vissza nem értem oda, ahol a Gettódöngetőt meg a többi felszerelést hagytuk. Meggyújtottam néhány gyertyát... épp csak annyit, hogy kísérteties legyen. John lezuhanyozott. Én is találtam még egy fürdőszobát, ahol lemostam a trutyit a lábamról és a cipőmről.

– Ó, ne! – kiabálta túl John a folyó vizet. – Sötét van, én meg itt zuhanyozok! Egyedül! Olyan meztelen és sebezhető vagyok!

Bokros teendőink közepette körbejártam a házat, míg végül rábukkantam a hálósobára. Az órára néztem, felsóhajtottam, aztán ledőltem a takaróra. Hajnali négy felé járt.

Ez órákig vagy akár napokig is eltarthat! Idő kell hozzá. Mert *nekik* rengeteg idejük van. Hallottam, hogy az ágy mellett Molly is a

földre huppan. Lenyúltam, hogy megpaskoljam, ő meg kötelességtudó kutyához illően megnyalta a kezem. eltűnődtem, mi a csudáért érzem ezt szükségesnek? Gyakran eszembe jut, hogy én is kipróbálom legközelebb, amikor valaki majd közel teszi az ujját a számhoz, például a fogorvosnál.

John húsz perccel később végzett. Az ott talált legkisebb törülközőbe csavarva magát, jött elő. Lejjebb vette a hangját:

– Szerintem a padlásfeljárót láttam az előbb. Megnézem, van-e fent elég helyünk körbemászni, meg hogy ott van-e valahol az az óriási, rémisztő láda, amiből bármi előugorhatna, vagy mi.

Bólintottam. John ekkor színpadiasan felemelte a hangját, és így szólt:

– Ó, ne! Csapdába estünk és magunkra maradtunk! Megyek, megnézem, találok-e segítséget!

– Rendben! – feleltem hangosan. – Lehet, hogy szét kéne válnunk!

John elhagyta a szobát. Próbáltam elengedni magam, reméltem, hogy talán még el is bóbiskolok. A kísértetek szeretik orvul, lehetőleg álmában meglepni az embert. Megvakargattam Molly fejét, és...

ÁLOM. CSOBBANÁS. Halk csobbanások hangja a másik szobából. Azt álmodom, hogy egy árnyék elválík a faltól, és felém lebben. Többnyire ilyenek az álmaim, mindig olyasmin alapulnak, ami valóban megtörtént velem.

Felpattant a szemem. Jobb karom továbbra is a matrac szélén lógott a levegőben, és az érdes nyelv még mindig kitaróan nyaldosta a gyűrűsujjamat. Mennyi időre ájulhattam el? Harminc másodpercre? Két órára?

Felültem, és a szememet meresztgetve próbáltam hozzászokni a sötéthez. A folyosóról, a fürdőszoba környékéről, ahol egy közeli gyertya égett, gyenge fény szűrődött be. Óvatosan leléptem az ágy végénél, és a szobán átvágva az előszobára nyíló ajtóhoz mentem.

Kint lábujjhegyen a zaj és a fény felé osontam. A kezem addig futtattam a fal érdes vonulatán, amíg el nem értem a fürdőszobát, a halk csobbanások forrását. Nem is csobbanás volt. Lefetyelés. Bekémleltem.

Molly ivott, egyenesen a vécécéséséből. Merően, majdnem macskaszzerű „segíthetek?”-tekintettel fordult felém. Szórakozottan gondoltam rá, hogy ugyanazzal a szájjal issza a szennyvizet, amivel a kezemet nyalogatta...

Ha viszont Molly itt van, akkor az ágy melletti nyalogató biztosan nem ő volt!

Felvettem a gyertyát a pultról, és visszaindultam a hálóba. Beléptem. A gyertya szabálytalan fénykörrel ölelt körbe, ami folyton arrébb terelte az árnyakat. Az ágy felé fordultam, és megláttam... A húst. A lenti fagyasztóban talált becsomagolt, de már félig-meddig kibontott nagyobb húsdarabokból többtucatnyi hevert szépen, szinte szertartásosan elrendezve az ágy mellett, a padlón. A darabok nagyjából emberi alakot formáltak.

A gyertyát a fejrész felé közelítettem. Ott a fagyott pulykát találtam, még mindig a saját csomagolásában. A pulyka és a felsőtest közé ékelődve a testétől elválasztott szarvasnyelv himbálódzott a saját ritmusában.

Hm. Ez tényleg nem mindennapi!

Amikor a pulyka, a nyelv és egy bordadarab is felemelkedett a padlóról, ijedtemben hátraugrottam.

Az ember formájúra elrendezett hústömeg egyetlen testként kelt életre. Virsliujjú kezeivel a padlóra támaszkodva felnyomta magát a fácánból és szalonnából álló két karjával. Azonnal átsuhant az agyamon a „megerőszakolta a virsliszellem” mondat. A lény végül teljesen felegyenesedett, és úgy festett, mint egy olyan hentesbolt reklámfigurája, aminek a haszna mindenestül a tulaj napi LSD-adagjára megy el.

– Hú, John! Van itt... valami!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A lény több mint két méter magas lett, pulykafeje egyik oldalról a másikra billent, ahogy tanulmányozta a szobát, mialatt a szarvasnyelv céltalanul himbálózott alatta. Az egyik virslijével mutatott felém.

– *Te!*

Vádlón hangzott. *Volt már dolgunk korábban is ezzel az ízével?* Nem emlékeztem rá, de mondjuk, elég rossz az arcmemóriám.

– Hatszor is megkínóztál már! Készülj fel, hogy most utolér a végbeled!

Nem voltam biztos benne, hogy valóban végbélre gondol-e végzet helyett, de még ha a lehető legjobbat feltételeztem is... fejvesztve elfutottam.

– John, John! 53-as helyzet! 53-as!

A lény üldözőbe vett, sonkaszeletekből álló talpa közvetlenül a nyomomban csapódott a padlóhoz. A gyertyám ellobbant. Félrehasítottam. A jobb oldalon észrevettem egy csukott ajtót, hát lefékeztem, feltéptem, és bevetődtem rajta.

Arccal egy fehérneműs polcnak vágódtam, aztán szédelegve kiesem a szekrényből. A húsember a nyakam köré fonta hideg tagjait, magasba emelt, és a falnak szögezett.

– Csalódnom kell benned! Hányszor megküzdöttünk már! A szivategban, a városban. Azt hitted, Velencében legyőztél, nem igaz?

Annyira lenyűgözött, hogy ez a lény képes azzal az ide-oda himbálózó szarvasnyelvvvel meg egy fagyott pulykafejjel teljesen érthető szavakat formálni, hogy majdnem lemaradtam arról, mit dumál.

Velence? Azt mondta volna, hogy Velence? Micsoda?

Molly pont ekkor ért oda. Olyan kényelmesen szedte a virgácsait, mintha Kutyaországban minden a legnagyobb rendben lenne. Aztán észrevette, mekkora húshalom várja a közelemben, és boldogan rágcsálni kezdte a lény bokájaként szolgáló tizenöt centi széles bolognai szeletet.

– ÁÁÁÁÁÚÚÚÚÚÚÚÚ!!!!